

λίκιν, ρτύμα, σώντυμα, σωπάννι, φόδρα. 2) Σινδών διὰ τῆς ὁποίας καλύπτονται οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ νεκροὶ Μακεδ. (Καστορ.) 3) Πληθ., ἐπιμήκη ξύλα συγκρατοῦντα ἔσωθεν τὰ τοιχώματα τῆς βάρκας Σύμ.: Τ' ἀσάρια τῆς βάρκας. 4) Ἡ πρώτη βαφή ξύλων, σανίδων κττ. πρὶν τεθῇ ἐπ' αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἐλαιοχρώμα Ἀθῆν. Σάμ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. 5) Ἡ ἀμμοκονία τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν τοίχων οἰκίας Ρόδ. Χίος (Νένητ.)

ἀσταρίζω ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,467.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσάρι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὑπενδύω ἔνδυμά τι με ἀσάρι. Συνών. ἀσταρώνω 1, φόδρα. 2.

ἀσταρλίκιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσταρλίκ-κιν Κύπρ. ἀσταρλίκι Ἡπ. Μεγίστ. Νάξ. ἀσταρλίξ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀσταρλόιχ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *astarlık*.

Ἀσάρι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Αὐτὸ τοῦ παννὶ κάθ' γι' ἀσταρλίξ Ζαγόρ.

***ἀσταρόπουλλο** τό. ἀσταρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσάρι.

Μικρὸν ἀσάρι 1, ὁ ἰδ.

ἀσάρωμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Δημητρ. ἀσάρωμαν Κύπρ. ἀσάρουμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσταρώνω.

1) Ἡ ἐργασία τῆς προσραφῆς τοῦ ὑπορράματος εἰς ἔνδυμα ἔνθ' ἀν.: Τὸ παλτὸ θέλει ἀσάρωμα Ἀρκαδ. 2) Τὸ ὑπόρραμμα Ἡπ.: Τὸ πανωφόρι στοίχισε πλεότερο τ' ἀσάρωμά του παρὰ ἢ ἀγορά του.

ἀσταρώνω σύνηθ. ἀσταρώνον βόρ. ἰδιώμ. ἀσταρών-νω Κύπρ. ἴσταρώνω Κρήτ. (Βιάνν.) ἴσταρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσάρι.

1) Προσράπτω ἀσάρι εἰς τι ἔνδυμα σύνηθ.: Ἀσταρώνω τὸ πανωφόρι-τὸ σακκάκι σύνηθ. ἴσταρώνον τοῦ παλτοῦ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀσταρίζω, φόδρα. 2) Ἀπλώνω τὸ πρῶτον στρώμα ἐλαιοχρώματος τὸ ἄλλως λεγόμενον ἀσάρι Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

ἀσάρωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσάρωτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀσάρωτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσταρωτός < ἀσταρώνω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ὁ μὴ ἔχων ἀσάρι σύνηθ.: Ἀσάρωτο παλτὸ-σακκάκι-φόρεμα κττ.

ἀστασία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀστασία.

Ἐλλειψις εὐθύτητος χαρακτηρισ.

ἀστατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστατους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστατος.

1) Ἀσταθής, εὐμετάβλητος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστατη τύχη. Ἀστατος καιρός. Ἀστατος ἄνθρωπος. Ἀστατος χαρακτήρας. Ἀστατη καρδιά κοιν. || Ἀσμ.

Οὐλα τοῦ κόσμου ἀστατα κι οὐλα χωρὶς θεμέλια,

ὦρες μοῦ φέρουν δάκρυα κι ὦρες μοῦ φέρουν γέλια

Ζάκ. 2) Ὁ μὴ παύων νὰ κινῆται, ἀεικίνητος Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐγὼ εἶμ' ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδν' ἀστατος κι ἀκκώπητος Ἡπ. Ἀστατους ἄνθρωπους, πάει ἡμαδὼ κι ἡμακεῖ

Αἰτωλ. 3) Ζωηρός, ἀτακτος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀστατον μωρὸν Οἶν. Πιδὶ ἀστατον Ζαγόρ. Ἀστατον πιδὶ κατὰ διαόλ' Αἰτωλ.

ἀσταύρωτα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσταύρωτος.

1) Χωρὶς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ (ἡ σημ. ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ σχηματίζεται μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου πρὸ τῆς σφαγῆς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σώπα, κακορρίζικο, γὰ θὰ σὲ πιᾶσω καὶ θὰ σοῦ κόψ' ἀσταύρωτα τὴ γεφαλὴ σου! Τέθειω ὕναικῳ θέν ἀσταύρωτα οἱ κεφαλές τωνε κόψιμο. 2) Χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα Πελοπν. (Μάν.): Τὴν ἐχτύπαγε ἀσταύρωτα.

ἀσταύρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσταύρωτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σταυρωτός.

1) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἢ ἄλλου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πρὸς ἁγιασμόν ἢ θεραπείαν κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀφῆσε ἀσταύρωτο τὸ ματάκι τοῦ παιδιοῦ Λεξ. Δημητρ. Τὸ παιδί ἔμεινε ἀσταύρωτο Σύμ. Γούλτς ἐσταύρωσεν ὁ ποππᾶς κ' ἐμὲν ἐφῆκεν ἀσταύρωτον Χαλδ. Ἀσταύρωτο ἡρωὶ δὲν ἔτρωγε ποτέ του Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ μὴ σχηματίζων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὁ μὴ σταυροειδῆς σύνηθ.: Ἀσταύρωτη ἀντέννα. Ἀσταύρωτα χέρια. Ἀσταύρωτη κουβέρτα (χωρὶς σταυρωτὰς γραμμάς). 2) Ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν σταυρόν, ἄπιστος, κακὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασσαρ. Λακων. Μάν.): Ἀσταύρωτος ἄνθρωπος Λακων. Βρὲ τὸν ἀσταύρωτο! Ἀρκαδ. Συνών. ἄθεος 1, ἀντίθεος 1, ἀντίπιστος, ἄπιστος 3. 3) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἤρχισεν ἀκόμη ἔργον τι (ἡ σημ. ἐκ τῆς συνηθείας νὰ κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὁ ἀρχίζων ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. 4) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ μὴ σχηματισθεὶς εἰσέτι Σύμ. 5) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ νικήσῃ εἰς συζήτησιν, νὰ ἀποστομώσῃ Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) 6) Ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος Πελοπν. (Λακων.): Κακὸ ἀσταύρωτο. Συνών. ἀτέλειωτος. 7) Ἀδάμαστος, ἀτίθασος Πελοπν. (Σουδεν.): Ἀσταύρωτο κορίτσι. 8) Πολύπειρος Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Λαμ.) Συνών. πολύξερρος. 9) Λαίμαργος Πελοπν. (Μάν.) 10) Ὁ μὴ φορτικῶς ἐνοχληθεὶς, ὁ μὴ βασανισθεὶς ὑπὸ τινος σύνηθ.: Αὐτὸς δὲν ἀφίνει κανένα ἀσταύρωτο σύνηθ. Μέρα νύχτα δὲν τὴν ἀφίνει ἀσταύρωτη Λεξ. Δημητρ.

ἀσταφίδιαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσταφίδιαστους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταφιδιαστός < σταφιδιάζω.

1) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς σταφίδα, ἐπὶ σταφυλῆς καὶ ἄλλων καρπῶν ἔνθ' ἀν.: Τσαμπὶ ἀσταφίδιαστο. Ρῶγα ἀσταφίδιαστη. Ἀσταφίδιαστα βύσσιννα - δαμάσκηνα κττ. σύνηθ. Συνών. ἀσταφίδωτος 1. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ρικνωθεὶς, ἀρυτίδωτος, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔνθ' ἀν.

ἀσταφίδωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσταφίδωτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταφιδωτός < σταφιδώνω.

1) Ἀσταφίδιαστος 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. 2) Ὁ μὴ περιέχων σταφίδας Λεξ. Πρω.: Ποντίγγα ἀσταφίδωτη.

ἀστάφνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστάφνιστους Μακεδ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταφνιστός < σταφνίζω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. σταθμίζω.

1) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς εὐθυγράμμισιν διὰ στάθμης πολλαχ.: Ἀστάφνιστος τοίχος. Ἀστάφνιστο πάτωμα. 2) Ὁ

ἡ σταθμισθείς, ἀζύγιτος Ἡπ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. 3) Μεταφ. ὁ μὴ εὐτρεπισθείς, ὁ μὴ καλλωπισθείς Μακεδ. : *Ἡ νύφ' εἶν' ἄσταφνιστ' ἀκόμα.* 4) Ὁ μὴ σταθμί-
ων καὶ ὑπολογίζων τὰ ἐξοδά του, σπάταλος Ἡπ. — Λεξ. Πρω.

ἄσταφνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσταφνους Στερελλ. (Δεσφ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *στάφνη*.

1) Ἀπρόσεκτος : *Ἀσταφνου πιδί.* 2) Βιαστικός : *Εἶν' τοῦ φαεῖ τ' ἄσταφνους.*

ἄσταχος ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *στάχυν*.

Ὁ μὴ εὐνοῶν τὴν ἀνάπτυξιν σταχύων εἰς τὰ σιτηρά, πῖ ἀνέμου : Γνωμ. Ὁ σιρόκκος ἄκαρπος, ἄγαλος, ἄσταχος.

***ἄσταχτάρωτος** ἐπίθ. ἄσταχτάρωτος Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σταχταρωτός* < **σταχταρώνω*.

1) Ὁ μὴ ρυπανθείς μὲ στάκτην Πόντ. 2) Ὁ μὴ καθαρισθείς διὰ τριβῆς μὲ στάκτην, ἐπὶ μεταλλίνων σκευῶν Πόντ. (Κερασ.)

ἄσταχτος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταχτός*.

Ὁ μὴ στάζων, ἀστάλακτος.

ἀστάχυαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστάχυαστους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σταχυαστός* < **σταχυάζω*.

1) Ὁ μήπω ἐκβλαστήσας ἀθήρα, ἐπὶ σιτηρῶν. 2) Μεταφ. ἐπὶ νέου ἢ νέας, ὁ μὴ μεστωμένος, ὁ μὴ ὠριμος.

ἀστάχωτος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σταχωτός* < **σταχώνω*.

1) Ἀδετος, ἐπὶ βιβλίων ἐνθ' ἄν. : *Βιβλίον ἀστάχωτο Κρήτ. Χαριτ' ἀστάχωτο Σύμ.* 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπλήχθη ἀκόμη ἢ στεφάνη, ἦτοι τὸ ἀνώτατον καὶ τελευταῖον μέρος, ἐπὶ περικνημίδος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : *Ἐπέμ' νεν ἀστάχωτον τ' ὀρτάρ'.*

ἄστε Κίμωλ. ἄστεν Σίφν.

Ἐκ τῆς φρ. *ἄς ἢ θ ε λ ε* διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄς ἢ θ ε - ἄ σ θ ε*. Πβ. ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 54.

1) Εἶθε, ἐπὶ εὐχῆς Κίμωλ. : *Ἄστε μαζώξῃ σπόρο!* 2) Ἐάν (ἢ μετάβασις τῆς εὐκτικῆς σημασίας εἰς τὴν ὑποθετικὴν ὅπως καὶ εἰς τὰς φρ. *νὰ μποροῦσα*, *νὰ εἶχα* = εἶθε νὰ μποροῦσα, νὰ εἶχα, καί : ἂν μποροῦσα, ἂν εἶχα) Σίφν. : *Ἄστεν ἡρχοῦσανε νωρίς, ἦθα μὲ βρῆς 'ς τὸ σπίτι μου.*

ἀστέγαστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) ἀστέβαστος Πόντ. (Τραπ.) ἀστιάστος Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀστέγαστος*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τонуμένου ε εἰς ι πρὸ τοῦ α εἰς τὸν τύπ. *ἀστιάστος* ἰδ. NAndriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1939/40) 171 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἔχων στέγην, ὁ μὴ στεγασμένος, ἐπὶ οἰκοδομῆς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.) : *Ἀστέγαστο σπίτι σύνηθ. Ἀστιάστος μητᾶτος Ἀπύρανθ. Συνών. *ἀστέγωτος.* 2) Ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, ἄστεγος σύνηθ. : *Πολλοὶ πρόσφυγες ἔμειναν ἀστέγαστοι. Συνών. ἄσπιτος, ἀσπίτωτος 1, ἄστεγος, ξεσπίτωτος.*

ἀστέγνωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστέγνωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀστέγνωστος Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **στεγνωτός* < **στεγνώνω*. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. *ἀστέγνωτος* = ἀκάλυπτος.

1) Ὁ μὴ στεγνώσας εἰσέτι ἐνθ' ἄν. : *Δὲ φάνηκε ὁ ἥλιος καὶ ἀπόμειναν τὰ ροῦχα ἀστέγνωτα. Μάζωξα τὰ ροῦχα ἀστέγνωτα.* || Φρ. *Ἀστέγνωτη γλῶσσα* (ἐπὶ φλυάρου) Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ στεγνώσῃ πολλαχ. : *Ἀστέγνωτο χῶμα - χωράφι κττ. σύνηθ.*

ἄστεγος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄστεγος*.

Ὁ μὴ ἔχων στέγην, ἄοικος. : *Πολλοὶ πρόσφυγες ἔμειναν ἄστεγοι. Συνών. ἀστέγαστος 2.*

***ἀστέγνωτος** ἐπίθ. ἀστέβωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **στεγνωτός* < **στεγνώνω*.

Ἀστέγαστος 1, ὁ ἰδ.

ἀστεῖα ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀστεῖα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀστεῖος*.

1) Χάριν ἀστεϊσμοῦ, ἀστεῖως κοιν. καὶ Τσακων. : *Ἀστεῖα τὸ λέω - τὸ εἶπα - τὸ ἔκαμα κοιν.* 2) Γελοῖως σύνηθ. : *Ἦταν ἀστεῖα μασκαραμένος.*

ἀστειεύομαι λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. *ἀστειεύομαι*.

Ὁμιλῶ οὐχὶ σπουδαιολογῶν ἀλλὰ παίζων ἐνθ' ἄν. : *Δὲν τὸ λέει σοβαρά, ἀστειεύεται. Τὸ εἶπε γιὰ ν' ἀστειευθῇ. Δὲν εἶναι ν' ἀστειευθῇ κἀνεῖς μαζί του. Τί λές, ἀδερφέ, ἀστειεύεσαι!* — *Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, σοῦ μιλῶ σοβαρά.* || Φρ. *Ἀστειεύεσαι!* (ἐπὶ ἐντόνου ἀρνήσεως ἢ καταφάσεως πρὸς τινα, οἶον : *ἀστειεύεσαι ποῦ θὰ δώσω αὐτουνοῦ λεφτά!* *ἀστειεύεσαι ποῦ δὲ θὰ 'ρθῶ!* *ἀστειεύεσαι ποῦ θὰ φύγω!* κττ.) σύνηθ. Συνών. *ἀστεῖζομαι, χορατεύω.*

ἀστεῖζομαι Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. *ἀστεῖζομαι*.

Παίζω διὰ λόγων ἢ χειρονομιῶν, χαριεντίζομαι ἐνθ' ἄν. : *Ἀστεῖστηκα, μὴ θυμῶνῃς Λεξ. Δημητρ. Μὴν ἀστεῖζεσαι μαζί μου Λεξ. Πρω. Συνών. ἀστειεύομαι, χορατεύω.*

ἀστεῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀστεῖους βόρ. ἰδιώμ. ὀστεῖος Κίμωλ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀστεῖος*.

1) Ὁ προκαλῶν εὐθυμίαν ἢ γέλωτα, εὐτράπελος, ἐπὶ προσώπων, λόγων καὶ πράξεων κοιν. : *Εἶναι πολὺ ἀστεῖος ἄνθρωπος. Ἀστεῖος λόγος. Ἀστεῖα καμώματα - λόγια - πράγματα κττ.* β) Οὐδ. οὐσ., πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν εὐθυμίαν κοιν. : *Πές μας κἀνέν' ἀστεῖο. Ἀνάλατο - ἄνυστο - χοντροκομμένο ἀστεῖο. Αὐτὸς ξέρει - κἀνει πολλὰ ἀστεῖα. Ἄς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα! Ἄς τ' ἀστεῖα! Τό 'πα 'ς τ' ἀστεῖα.* 2) Ὁ μὴ σοβαρός, γελοῖος κοιν. : *Ἀστεῖο ὑποκείμενο. Μὴν εἶσαι ἀστεῖος! κοιν. Τί ἀστεῖος ποῦ εἶναι μὲ τοὺς φοβορίτες!* Λεξ. Δημητρ.

3) Ἀνάξιος λόγου, ἀσήμαντος σύνηθ. : *Ἀστεῖο ποσὸ - κέρδος. Ἀστεῖα πράγματα.*

ἀστειότητα ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *ἀστειότης*.

Ἀστεῖος λόγος ἢ πρᾶξις σύνηθ. : *Τὸ εἶπε - τὸ θεώρησε γὰ ἀστειότητα. Αὐτὰ εἶναι ἀστειότητες.*

ἀστενάρεις ἐπίθ. Καπ. (Φερτ.) Οὐδ. ἀστενάρ' Καπ.

(Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρζ. Μαλακ. Σιλ. Τελμ. Φερτ. Φλογ.) Θηλ. ἀστεναρῆς Καπ. (Συνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀσθενεία* καὶ τῆς καταλ. - *άρεις*. Πβ. καὶ τὸ μεσν. οὐσ. *ἀσθενάριον*.

1) Ἀσθενής, ἄρρωστος ἐνθ' ἄν. : *Ἀσθενάρ' 'μαι* (εἶμαι ἀσθενής) Καπ. *Ἐνα ἄρρωπος ἐν-νε βαρὺ ἀστενάρ' Φερτ.*

